

[L. D. Rasmussen.]

af 1924 er udeladt, hvilket jeg ikke vil kunne gaa med til. Denne Bestemmelse i Forslaget af 1924 lyder saaledes:

„Den, som i øvrigt uberettiget yder Læge-, Fødsels- og Tandlægehjælp, og som derved udsætter Menneskers Liv eller Sundhed for Fare, straffes med Bøde eller Hæfte. Under skærpene Omstændigheder eller i Gentagelsestilfælde kan Straffen stige til Fængsel i 6 Maanedere.“

Jeg kan om dette Spørgsmaal henvise til det, jeg allerede har sagt, at det drejer sig om at beskytte Folk mod lægelig Behandling af Personer, som ikke har fornødent Kendskab til og at udsætte Menneskers Liv og Sundhed for Fare er i andre Tilfælde en strafbar Handling, hvorfor saa ikke i det foreliggende Tilfælde? Det kan maaske være muligt — det tør jeg ikke sige — at skabe en Ordning, hvorved en Mand eller Kvinde, der har opnaaet særligt Kendskab til og Færdighed paa et enkelt Omraade, f. Eks. Benbrud, vil kunne opnaa Tilladelse til at praktisere, hvis de aflægger en Prøve eller kan henvise til Handlinger, de har udført, og som viser, at de besidder de fornødne Kvalifikationer. Det forekommer mig, at noget saadant allerede er sket, om end maaske stiltiende, men at give fri Bane for alle mulige Charlataner og Svindlere kan sikkert ikke gaa an; jeg mener, der maa være Bestemmelser, som bremser dem; om der kan findes en Ordning, saaledes at de, der virkelig kan betragtes som berettigede, kan faa Lov til at praktisere, kan der maaske forhandles om.

I det foreliggende Lovforslag er den saakaldte Dyrplageriparagraf fra Forslaget af 1924 omredigeret. Jeg kunde godt ønske at vide, hvad Hensigten dermed er, thi klarere er den ikke blevet. Medens § 199 i Forslaget af 1924 fastslaar Mishandling for sig som Dyrplageri, altsaa Raaheder, Hensynsløsheder overfor Dyr, Handlinger, der altid maa betragtes som forsætlige, og foreskriver væsentlig strengere Straf derfor, er det hele, baade Mishandling, Vanrøgt og Overanstrengelse af Dyr, i det foreliggende Lovforslag blandet sammen, saa at man ikke kan se, hvilken Straf de paagældende Handlinger vil medføre. Jeg mener, der er al Grund til at skelne mellem dem, f. Eks. med Hensyn til Misrøgt. Der kan være fattige Husmænd, som knapt nok har Udkommet til sig selv og de Mennesker, der findes i Hjemmet, og som paa Grund af disse økonomiske Forhold vanskeligt er i Stand til at fodre deres Hest paa den rette Maade,

som de maaske ønsker at gøre det paa. Under saadanne Forhold bør dette dog ikke drages ind som en Forseelse, der er lig med Mishandling af Dyr. Det forekommer mig, at i det Øjeblik en saadan Husmand fodrer sin Hest bedre eller lige saa godt, som han selv og hans Hustru bliver passet med Hensyn til Føde og Klæder, bør man ikke drage saa strengt til Felts mod ham, som hvor der er Tale om en bevislig Mishandling af det paagældende Dyr. Jeg foretrækker den Affattelse, der findes i Forslaget af 1924, fremfor denne.

Allerede den første Paragraf i 22de Kapitel, § 198, 1ste Stykke, viser Tendensen til at skærpe Straffen for en mindre Forbrydelse i Sammenligning med Forslaget af 1924. Denne Paragraf omfatter Betleri, en Handling, hvor den paagældende beder et Medmenneske om Hjælp; han tager intet selv; hvad der modtages, er frivillig Gave, og dog vil den højtærede Minister ikke være med til, at Strafbarhed først indtræder, naar Gentagelse foreligger, nej, Politiets Advarsel træder i Stedet for en første Gang begaaet Handling. I Bemærkningerne herom hedder det:

„Paragraffen er i Forhold til F. 1924 ændret saaledes, at det ikke som Strafbarhedsbetingelse kræves, at Betleriet skal være foretaget „gentagende“, naar vedkommende er advaret af Politiet.“

Men hvad skal nu begrunde den Advarsel? Hvorledes fremkommer den i det hele taget? Den kan ikke begrundes med, at den paagældende foretager Betleri, thi saa skal der foreligge Gentagelsestilfælde, for at det kan blive strafbart, og i saa Fald er Advarselen som et Led til at skabe Strafbarhed overflødig, da Strafbarhed saavel efter det foreliggende Forslag som efter Forslaget 1924 uvilkaarligt indtræder ved Gentagelse. Men er det da Meningen, at Politiet i Spræng og Flæng skal gaa rundt og uddele Advarsler til Personer, som det har Formodning om omgaas med Tanken om at betle, eller om hvilke det kan antages, maaske paa et fuldstændig løst Grundlag, at de i nærmere eller fjernere Fremtid vil falde for Fristelsen til at betle? Skal Klientelet være begrænset til dem i luvslidte Klæder, Laser, Pjalter og revnede Støvler? — der maa være tænkt paa et eller andet Kendemærke for Tildeling af Advarsel. Lidt System deri maa der dog være; men Bestemmelserne vil være vanskelige at praktisere, hvis man vil undgaa at genere adskillige Borgere med meningsløse Advarsler; Hensyn hertil maa der vel tages. Jeg vil mene, at Bestemmelsen i Forslaget